

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/398/2014
Identifikačné číslo spisu:	7113234550
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7113234550.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti U. X. a Y. X., obe zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave, deti rodičov Ing. V. X., bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. Jozefom Vódakom, advokátom so sídlom vo Vlášskom Meziríčí, Masaryková 753, Česká republika a Mgr. C. X., trvale bývajúcej v L., toho času v K., zastúpenej JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova, 44, o návrhu otca na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu, vedenej na Okresnom súde Košice I, pod sp.zn.18 P 189/2013, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. mája 2014, sp.zn.8 CoP 154/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 14. mája 2014, sp.zn. 8 CoP 154/2014 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I uznesením z 20. februára 2014, č.k. 18 P 189/2013-156 nariadil, aby matka maloletých detí Mgr. C. X., navrátila maloleté deti U. X. a Y. X. do miesta ich obvyklého pobytu v Českej republike v lehote 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Súčasne rozhodol, že v prípade ak matka maloletých detí v uvedenej lehote nenavráti maloleté deti do Českej republiky, je povinná maloleté deti odovzdať otcovi po uplynutí tejto lehoty na území Slovenskej republiky. V prípade návratu matky do Českej republiky uložil otcovi až do rozhodnutia príslušného súdu v Českej republike o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, prípadne do rozvodu manželstva rodičov maloletých detí opustiť bývalý manželský domov, umožniť matke s maloletými deťmi tento domov užívať a uložil mu povinnosť znášať náklady spojené s týmto bývaním a zdržať sa odobratia maloletých detí zo starostlivosti matky. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na článok 1, 3 písm. a/ a b/, článok 4, článok 11, článok 12, článok 13 a článok 19 Haagskeho dohovoru o občiansko-právnych aspektoch medzinárodných únosov detí, ktorý bol prijatý 25. októbra 1980, podpísaný v mene Českej a Slovenskej federatívnej republiky 28. decembra 1992 a Slovenská republika vyslovila súhlas s

Dohovorom 15. júna 2000 (ďalej len „Dohovor“), čl. 11 ods. 2 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej len „Nariadenie“) a ustanovenia § 858, § 856, § 877 Občianskeho zákonníka platného v Českej republike od 1. januára 2014 /ďalej len Občiansky zákonník/. Na základe vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru, že obvyklý pobyt maloletých detí X. bol v Českej republike na adrese posledného spoločného bydliska rodičov G.. V rámci konania hodnotil, či s premiestnením maloletých detí bol daný súhlas zo strany otca maloletých detí, pričom dospel k záveru, že matka dôkazné bremeno neunesla, a preto považoval premiestnenie maloletých detí matkou za neoprávnené, a teda bez súhlasu otca. V záujme komplexnej ochrany práv maloletých detí a matky podmienil návrat maloletých detí splnením primeraných záruk, keď uložil otcovi povinnosť umožniť im bývať v manželskom domove, teda, aby s nimi toto bydlisko nezdíeľal a znášal náklady tohto bývania. Zároveň uložil otcovi neodobrať maloleté deti zo starostlivosti matky s prihliadnutím na vôľu maloletých detí, ktoré sú v súčasnosti naviazané na svoju matku a majú negatívne zážitky zo správania sa otca, ktorý pod vplyvom alkoholu vyvolával u maloletých detí obavy. Vzhľadom na to, že matka spolu s maloletými deťmi opustila dôverne známe prostredie, kde deti navštevovali materskú škôlku a školu, kde mali svoje sociálne zázemie, svojich kamarátov, mal za to, že tie podmienky, do ktorých sa maloleté deti majú vrátiť, sú pre ne vyhovujúce. Čo sa týka zisťovania názoru maloletých detí, mal za to, že pri zisťovaní názoru maloletých detí, najmä staršej U., nie je možné vylúčiť manipuláciu s názorom dieťaťa, a to nielen zo strany matky, ale aj zo strany starých rodičov, s ktorými v súčasnosti maloletá žije. Na základe takeého hodnotenia uvedených dôkazov na názor maloletých detí, že chcú zostať v tom prostredí, v ktorom sú v súčasnosti, neprihliadol. K vyjadreniu kolízneho opatrovníka, ktorý prešetroval pomery na strane maloletých detí v K. a ktorý uviedol, že je v záujme maloletých detí, aby ich výchovné prostredie bolo zachované, uviedol, že maloleté deti boli v októbri 2013 matkou vytrhnuté zo sociálneho prostredia, v ktorom vtedy vyrastali a boli vystavené nadmernému stresu pri sťahovaní z ČR na Slovensko. To sa nemuselo stať, pokiaľ by matka reálne zvážila svoje možnosti, resp. zabezpečila písomný súhlas otca so sťahovaním. Podľa zváženia súdu matke nič nebránilo v tom, aby na území Českej republiky zostala, aby zostala v jurisdikcii českého súdu naďalej a nepremiestnila maloleté deti neoprávnené na územie Slovenskej republiky, pretože mala finančné prostriedky na to, aby si mohla prípadne zaplatiť aj podnájom v Brne, mohla sa zamestnať, pretože pokiaľ našla zamestnanie v Rožňave, kde je veľké množstvo nezamestnaných, určite by si našla zamestnanie aj v L., kde situácia až taká zlá, ako na východe Slovenska, nie je. Výrok o trovách konania vyplýva z ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo 14. mája 2014, sp.zn. 8 CoP 154/2014 uznesenie potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov dovolacieho konania. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Konštatoval, že pokiaľ dôjde k protiprávnemu premiestneniu alebo zadržaniu dieťaťa a je podaný rodičom návrh na vrátenie dieťaťa do jedného roku od protiprávneho zadržania alebo premiestnenia, musí súd nariadiť vrátenie dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu. Túto povinnosť nemá len vtedy, ak je daná niektorá z výnimiek uvedených v čl. 13, prípadne čl. 20 Dohovoru. Poukázal aj na čl. 11 Nariadenia, ktorý stanovuje, že pri rozhodovaní o návrhu na vrátenie dieťaťa je výnimka z povinnosti nariadiť návrat dieťaťa stanovená v čl. 13 písm. b/ Dohovoru obmedzená na minimum, pretože aj pri existencii okolností predvídaných v tomto ustanovení musí súd nariadiť vrátenie dieťaťa, pokiaľ boli prijaté vhodné opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate. Poukázal aj na čl. 2 ods. 9 a ods. 11 Nariadenia a zhrnul, že pod miestom obvyklého pobytu dieťaťa na účely konania o jeho navrátení treba rozumieť miesto, kde dieťa bývalo na základe zhodnej vôle rodičov (vykonávajúcich spoločne opatrovnícke právo bezprostredne pred protiprávnym premiestnením alebo zadržaním „uznesenie NS SR 6Cdo 1/2013). Uviedol, že súd prvého stupňa správne skúmal opatrovnícke právo k maloletým deťom podľa čl. 3 a čl. 5 písm. a/ Dohovoru, a to podľa právneho poriadku štátu, na území ktorého mali deti svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred ich zadržaním. Dospel k záveru, že k dohode rodičov o pobyte detí na Slovensku nedošlo a keďže matka nedisponovala súhlasom otca, ani rozhodnutím súdu o nezhode rodičov o podstatných veciach týkajúcich sa maloletých detí, teda trvalou zmenou pobytu detí, došlo jej svojvoľným rozhodnutím k porušeniu opatrovníckeho práva otca k maloletým deťom a k neoprávnenému zadržiavaniu maloletých detí mimo obvyklého pobytu detí. Mal za to, že súd prvého

stupňa v záujme komplexnej ochrany práv maloletých detí a matky podmienil návrat maloletých detí s plnením primeraných záruk. Taktiež mal za to, že súd prvého stupňa dostatočne vyhodnotil aj názory maloletých detí prezentované v zastúpení kolízneho opatrovníka a dospel k záveru, že vzhľadom k veku maloletých detí nie je možné predpokladať, že by boli schopné pochopiť predmet konania a vôbec chápať pojem návratu do miesta obvyklého pobytu, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že v konaní o návrat maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu sa nerieši zásadne otázka úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. K argumentácii matky v priebehu konania na súde prvého stupňa, ako aj v odvolaní dodal, že tieto jej vyjadrenia sa v prevažnej miere týkajú okolností podstatných pre rozhodnutie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, v rámci ktorého súd skúma, u ktorého z rodičov sú lepšie podmienky pre lepšie zabezpečenie starostlivosti o maloleté deti, či nie sú podmienky pre striedavú osobnú starostlivosť, akým spôsobom je potrebné upraviť styk detí s rodičom, ktorému nebudú zverené do osobnej starostlivosti a ako má ktorý z rodičov prispievať na výživu maloletých detí. Zmyslom Dohovoru a Nariadenia práve je, aby maloleté deti boli čo v najkratšom čase vrátené do krajiny obvyklého pobytu a pod jurisdikciu štátu obvyklého pobytu za účelom urýchleného začatia alebo pokračovania v konaní o úprave rodičovských práv a povinností k deťom. Z tohto pohľadu potom považoval za potrebné vykladať aj najdôležitejšiu zásadu, ktorou sa riadia všetky konania týkajúce sa maloletých detí, ktorou je najlepšie záujem dieťaťa. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie matka maloletých detí. Namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. podľa jej názoru spočívalo v tom, že odvolací súd jej a maloletým deťom znemožnil realizáciu ich procesných práv v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. tým, že poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2013 a ustanovenia čl. 5 písm. a/ a čl. 20 Dohovoru č. 119/2001 v spojení s čl. 2 ods. 11 Nariadenia, ktoré súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia oproti rozhodnutiu odvolacieho súdu vôbec neaplikoval a ani nevysvetlil. Výslovila zároveň názor, že odvolací súd mal v takom prípade nariadiť pojednávanie, čo však neurobil. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu označila za netransparentné, nezrozumiteľné a bez výslovného racionálneho odôvodnenia, keď mala za to, že odvolací súd sa len stotožnil s dôvodmi a právnymi názormi prezentovanými súdom prvého stupňa bez toho, aby zisťoval skutočný rozpor s ňou uvedenými odvolacími dôvodmi, či princípmi právnej istoty ochrany záujmov maloletých detí. Poukázala na to, že odvolací súd nezisťoval vôľu maloletých detí napriek tomu, že súd prvého stupňa túto skutočnosť riadne nevyhodnotil ani neodôvodnil. Namietala aj skutočnosť, že odvolací súd jej nedoručil vyjadrenie otca k jej odvolaniu a tiež že jej právnu zástupkyňu emailom neinformoval o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Nestotožnila sa s hodnotením dôkazov odvolacím súdom, čo označila za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Ďalej poukázala na skutočnosť, že odvolací súd nevzal do úvahy ňou predložené dôkazy, odmietol vykonať ňou navrhnuté dôkazy a iné dôkazy potrebné na náležité zistenie skutkového stavu veci, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci. V závere dovolania namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pričom poukázala na čl. 13 Dohovoru a čl. 3, čl. 9, čl. 12 a čl. 99 Dohovoru o právach dieťaťa, dávajúci do popredia prvoradý záujem dieťaťa, na ktorý odvolací ani súd prvého stupňa vôbec neprihliadol. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Otec maloletých detí vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súdy nižších stupňov úplne a dostatočne zistili skutkový stav veci, správne vyhodnotili všetky dôkazy a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia vrátane právneho posúdenia veci. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k dovolaniu poukázal najmä na skutočnosť, že v konaní o návrat do krajiny obvyklého pobytu je prvoradý záujem maloletých detí, ktorý bol v konaní zisťovaný prostredníctvom psychológa referátu poradensko-psychologických služieb ÚPSVár Rožňava Mgr. L. A. a v spolupráci s klinickým psychológom PhDr. Y. P., ktorí boli v konaní nezávislí a objektívni. Poukázal na to, že primárnou vzťahovou osobou pre obidve deti je matka, preto prostredie bezpečia a

istoty je pre nich aktuálne v jej prítomnosti, čo by otec mal akceptovať. Najlepším záujmom detí je zachovanie pozitívnych a pevných väzieb na otca častým a pravidelným kontaktom s deťmi s poukazom na závery PhDr. Y. P.. Navrhol dovolaniu matky vyhovieť, zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p) , skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie matky maloletého smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol nariadený návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu (Česká republika).

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné

(nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z uvedených uznesení, nie je dovolanie v zmysle § 239 O.s.p. proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť vždy skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdov, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Vady konania uvedené v § 237 písm. a / až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení vyvodiť nemožno.

Matka maloletých detí namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. odňatie jej možnosti konať pred súdom postupom odvolacieho súdu spočívajúcim vo vydaní zmätočného, nevyváženého rozhodnutia, ktoré nezohľadnilo ňou uvádzané skutočnosti a nerešpektovalo záujmy maloletých detí. Tiež namietala iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady spôsobujúce

zmätočnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti). Vydanie zmätočného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. 174/04.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva podľa článku 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987), rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko z 9. februára 1994). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravných prostriedkov, ale súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 176 ods. 2 O.s.p. o ostatných veciach vrátane rozhodnutia v konaní o vrátenie dieťaťa, ktoré bolo neoprávnene premiestnené alebo zadržané, sa rozhoduje uznesením.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej stanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom

opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že obvyklý pobyt maloletých detí bol v Českej republike na adrese posledného spoločného bydliska rodičov v Brne, opatrovnícke právo pred premiestnením detí na Slovensko prislúchalo obom rodičom a že premiestnenie detí matkou sa udialo bez súhlasu otca. Návrat maloletých detí podmienil splnením primeraných záruk a rovnako konštatoval, že podmienky, do ktorých sa majú maloleté deti vrátiť považoval vzhľadom na predtým známe a dôverné prostredie za vyhovujúce. Vysvetlil, prečo neprihliadol na názory maloletých detí a kolízneho opatrovníka o zachovaní výchovného prostredia. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv matky maloletých detí. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. malo dôjsť aj tým, že odvolací súd nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, hoci v odôvodnení svojho rozhodnutia použil ustanovenia právnych predpisov, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce (rovnako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo 1/2013) a matku maloletých detí nevyzval, aby sa k ním vyjadrila.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V danom nešlo o žiadny z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. (a/ odvolací súd označil skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a správne, v dôsledku čoho dokazovanie nezopakoval ani nedoplnil, b/ súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania a c/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a d/nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), boli dané zákonné predpoklady prejednanie odvolania matky maloletých detí proti prvostupňovému rozhodnutiu bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, nebola dovolateľke odňatá možnosť pred súdom konať.

V súvislosti s nenariadením pojednávania a námietkou dovolateľky, že odvolací súd mohol jej právnu zástupkyňu upovedomiť o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 214 ods. 3 O.s.p. v zmysle ktorého, ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3. V predmetnej veci podmienky na takýto postup neboli splnené predovšetkým z dôvodu, že v zmysle ustanovenia § 176 ods. 2 O.s.p. sa v konaní o vrátenie dieťaťa rozhoduje uznesením a nie rozsudkom.

K námietke dovolateľky o potrebe umožniť jej vyjadriť sa k aplikácii právnych predpisov a rozhodnutiu Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 1/2013, ktoré zo strany súdu prvého stupňa neboli použité a boli pre rozhodnutie vo veci podľa jej názoru rozhodujúce v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. uvádza dovolací súd nasledovné:

V zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. platí, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. K právnym dôsledkom nerešpektovania tohto ustanovenia sa už najvyšší súd vyjadril v rozhodnutí z 27. októbra 2010 sp.zn. 5 Cdo 322/2009, ktoré bolo ako R 33/2011 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (viď tiež www.nsud.sk). Najvyšší súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že „pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008, aby sa vyjadril k možnému použitiu tohto ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.“

V zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p., právnym predpisom, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý, je právny predpis o ktorého výklad a použitie nežiadal v priebehu konania žiadny z účastníkov konania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

O vyššie uvedený prípad nerešpektovania ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. a odňatia možnosti pred súdom konať ale v danom prípade nejde. V prejednávanej veci súd prvého stupňa aplikoval ustanovenie čl. 5 písm. a/ Dohovoru (čo je opatrovnícke právo a že jeho obsahom je právo určiť miesto pobytu) v odôvodnení svojho uznesenia str. 12, posledný odsek, keď uviedol: „...prisľúchalo opatrovnícke právo obom rodičom, obaja rodičia mali právo určiť miesto pobytu dieťaťa“, hoci výslovne čl. 5 písm. a/ Dohovoru necitoval. Pokiaľ dovolateľka namieta, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodovaní neaplikoval čl. 2 ods. 11 Nariadenia (v spojení s čl. 20 Dohovoru ako uvádza v dovolaní), dovolací len zdôrazňuje princíp, ktorý už bol vyjadrený v konaní pred súdmi nižšieho stupňa o vzťahu Dohovoru a Nariadenia, a to, že Dohovor, ktorým sú všetky členské štáty Európskej únie (s výnimkou Dánska) viazané, sa medzi členskými štátmi uplatňuje aj naďalej, avšak Nariadenie Dohovor dopĺňa a jeho pravidlá majú prednosť pred normami Dohovoru vo vzťahoch medzi členskými štátmi vo veciach, na ktoré sa uplatňuje Nariadenie. Článok 2 ods. 11 Nariadenia obsahuje definíciu „neoprávneného premiestnenia alebo zadržania“, ktorá je veľmi podobná definícii v Dohovore (čl. 3, ktorý súd prvého stupňa citoval), avšak Nariadenie dopĺňa, že opatrovnícke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností. Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa je dostatočne zrejmé, že súd prvého stupňa prihliadal na skutočnosť, že obaja rodičia vykonávajú opatrovnícke právo k maloletým deťom spoločne (s poukazom aj na ustanovenie § 858, § 856, § 877 Občianskeho zákonníka) a skúmal, či zo strany otca bol súhlas na premiestnenie maloletých detí z jedného členského do iného štátu. S ohľadom na skutočnosť, že matka maloletých detí toto dôkazné bremeno neuniesla, považoval premiestnenie maloletých detí matkou za neoprávnené.

Z pohľadu odvolacieho konania neboli teda ustanovenia čl. 5 písm. a/, čl. 20 Dohovoru v spojení s čl. 2 ods. 11 Nariadenia „ustanoveniami, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité“; naopak aplikovali ich súdy oboch nižších stupňov. Na tom nič nemení, že odvolací súd výslovne v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval aj uvedené články. Z ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. je ďalej zrejmé, že na to, aby toto ustanovenie bolo aplikovateľné, musí ísť o ustanovenia právneho predpisu, ktoré súd prvého stupňa nepoužil a nie judikatúry, preto táto námietka dovolateľky je nedôvodná.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľka za odňatie možnosti konať pred súdom považuje nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov súdom prvého stupňa a odvolacím súdom a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním dovolateľkou navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Obsahom dovolania matky maloletých detí je aj námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nesprávne vyhodnotí, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nezakladá to však tzv. zmätočnosť konania, teda ani vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). K uvedenej námietke dovolateľky treba dodať, že súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O.s.p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993).

Z obsahu dovolania je zrejmé aj námietka matky maloletých detí, že súdy nižšieho stupňa nesprávne, resp. nedostatočne zistili skutkový stav veci. K tomu je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Matka maloletých detí namietala aj to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), najmä pokiaľ ide o aplikáciu čl. 13 Dohovoru a čl. 3, čl. 9, čl. 12 a čl. 99 Dohovoru o právach dieťaťa.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p., ani

znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

K námietke, že dovolateľke nebolo doručené vyjadrenie otca maloletých detí k jej odvolaniu, v dôsledku čoho nemala možnosť vyjadriť sa k nemu, senát najvyššieho súdu, ktorý koná a rozhoduje v preskúmvanej veci, poukazuje na to, že k danej problematike v minulosti zaujal právne závery vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 13. januára 2015 (viď napríklad sp.zn. 3 Cdo 24/2011, 3 Cdo 23/2011, 3 Cdo 129/2011, 3 Cdo 257/2012, 3 Cdo 258/2012), v ktorých opakovane konštatoval nasledovné:

Ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku teda nevyplýva povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania späťne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku. Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania - je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť (III. ÚS 144/2012, III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ má odvolací súd k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie ustanovenia § 209a O.s.p. pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (viď tiež III. ÚS 72/09, IV. ÚS 462/2010, IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 296/2011.). Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá teda sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu. Obdobné právne závery boli vyslovené aj v ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu (viď napríklad sp.zn. 5 Cdo 40/2012 a 1 Cdo 17/2011). Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania; takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie podané matkou maloletých detí proti rozsudku súdu prvého stupňa (č.l. 176-183) bolo doručené právnomu zástupcovi otca maloletých detí 26. marca 2014 a kolíznemu opatrovníkovi maloletých detí taktiež 26. marca 2014. Písomné vyjadrenie otca maloletých detí z 1. apríla 2014 (č.l. 207-208) bolo súdu prvého stupňa doručené 7. apríla 2014, kolízny opatrovník maloletých detí vyjadrenie nepodal. Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie otca maloletých detí bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a matke maloletých detí mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. V danom prípade táto možnosť nebola matke maloletých detí vytvorená, preto opodstatnene tvrdí, že jej tým bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní bola matke maloletých detí odňatá možnosť pred súdom konať, je jej dovolanie nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.